

Neděle 20.3.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3
(2.postní neděle - Reminiscere)

Lk 4,14-21(22-30): Zase jednou doma – Ježíš v Nazaretě

Biblické čtení z Lukášova evangelia nás vede do galilejského městečka Nazareta. Tam podle autora začíná Ježíš své veřejné působení. Někdo by možná čekal, že tak důležité poslání s tak hvězdným obsazením patří do hlavního města Jeruzaléma. Tady by měla začít obnova, když je zde chrám, když zde působí duchovní představitelé, když jsou zde školy a tedy ty nejlepší podmínky. Sem přicházejí lidé z celého světa, zde je možné oslovit zástupy. Ne, Ježíš začíná v polopohanském pohraničí, kde se víra mísí s pověrami. Ježíš přichází se svým poselstvím do „Zapadákova“, do zapomenutých a ztracených míst, která nikoho nezajímají. Ale právě to patří k povaze Božího jednání, že překvapuje, že nedbá na předsudky a že se neohlíží na společenské konvence.

1. Dokonalá příprava – v moci Ducha

Je to docela důležitá informace, kterou v Bibli najdeme: „*Ježíš se vrátil v moci Ducha do Galileje*“. Má za sebou zkušenost pouště, kde měl před očima nejružnější možnosti a modely služby a pomoci lidem. Nebyla to rekreace a nabírání sil někde v klidu, nebylo to duchovní soustředění, při kterém by Pána nic nerušilo. Byla to škola zkoušek a pokušení, která by obyčejného smrtelníka nejen zmátla, ale přímo zlomila! Ježíš se opakovaně utká s ďáblem a odolává různým nabídkám z jeho strany. Byly to zajímavé a lákavé podoby spasitelného programu. *Rozdávej lidem chleba*, postarej se o jejich blahobyt a mnohé si tím získáš. *Jdi a vezmi všechno pevně do svých rukou*, budeš slavný a lidé se ti budou klanět. *Spolehni se na svého Boha, neboj se riskovat* a vzbudíš senzací, zaujmeš a budeš populární, všichni tě budou obdivovat! Je to parafráze těch ďábelských nabídek, o které mluví evangelium. A co Ježíš? Boží Syn poznal, že nic z toho není jeho úkolem a že Bůh ho vede úplně jinou cestou. Ježíš z toho testu víry a oddanosti Bohu vyšel se ctí. Když řekneme, že to zvládl na 1, není z toho úplně jasné, jak těžké to bylo. Byl to boj o duchovní přežití, který trval 40 dní a ve kterém šlo o všechno! Ale Ježíš zvítězil a vyšel z tohoto boje zocelen a posílen. 40 dní pouště a zkoušek Božího Syna nevyčerpalo, ale posílilo. Nebeský Otec ho naplnil svým Duchem a tím nejlepším způsobem vybavil/vystrojil pro službu lidem!

2. Výborná pozornost

Když někdo přichází v moci Ducha, tak se to pozná. Při Ježíšových vystoupeních v galilejských synagógách si lidé hned všimli, že zde káže někdo, kdo má MOC. „*Všichni ho velmi chválili*“. V sousedním evangeliu Markově o Ježíšově službě v Nazaretě čteme, že „*mnozí lidé v úžasu říkali: Odkud to ten člověk má? Jaká je to moudrost, jež mu byla dána? A jak mocné činy se dějí jeho rukama?*“ (Mk 6,2) Posluchači poznali, že jejich rodák Ježíš má v sobě něco, co zatím u nikoho jiného nezažili. Když mluví, tak se jich to dotýká. Jeho slovo doprovází Boží moc. Podle Lukášova evangelia mohli na kazateli z Galileje všichni „*oči nechat*“: „*oči všech v synagóze byly na něj upřeny*“. Na otázky, které je u toho napadaly, *odkud to ten tesař má*, existovaly jasné a jednoduché odpovědi. Ten projev Boží moci, to je dar od Boha. To přemáhající slovo moudrosti, to je také od Boha. „*Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst*“. Je to pro kazatele silný a povzbudivý zážitek, když lidé

pozorně poslouchají, když mu visí na rtech, když slovo evangelia s radostí přijímají. To se dobře káže, když jsou posluchači pro Boží slovo otevřeni! Ale to ještě není vyhráno.

3. Katastrofální výsledek!

Bylo to určitě moc dobře, že posluchači v synagóze jsou pohnuti Božími nádhernými sliby z Izajášova prorocství, že se radují z toho, jak velkého mají Boha! Jenže Boží slovo má lidi nejen dojímat, ale také měnit. *(Slyšel jsem, že jedna žena se v kostele rozplakala dojetím pokaždé, kdykoliv farář řekl „Drazí křesťané!“.* Byla totiž v tom kostele s farářem většinou sama!) Pod kazatelnou může člověk poslouchat, spát, nudit se anebo se také měnit. Boží slovo má moc, moc od Boha. A když se Božímu působení nebráníme, může nás posunout v životě dál. Chvilky pod kazatelnou mohou být utrpením, když se kazatel nemůže „vymáčkout“, když se do textu „zamotá“ a nemůže vymotat, když neumí včas skončit a když je na něm vidět, že se moc nepřipravil. To je škoda a to je chyba či selhání kazatele. Ovšem chvíle pod kazatelnou mohou být promarněným časem také vinou posluchačů. Nedokážou se soustředit, v myšlenkách jsou jednou u osobních problémů, jindy u svých koníčků anebo zabloudí k bankovním kontům, autům nebo zajímavým filmům... Pán Bůh si přeje, aby náš čas pod kazatelnou byl procesem, při kterém dochází k proměně mysli a srdce. – V synagóze v Nazaretě se kdysi také něco dělo. Lidé přemýšlejí a snaží se s Ježíšovým slovem nějak vyrovnat... Nakonec je napadla otázka: „*Což to není syn Josefův?*“ No ano, vždyť je to jeden z nás, vždyť je to ten tesař! Je to zajímavé, co říká, ale nemusíme to brát až tak vážně. Sice se o něm leccos povídá, jak pomáhal lidem v Kafarnaum, ale u nás zatím jenom hezky mluví! Snad nám nechce napovídat, že je víc než obyčejný tesař, než jeho rodina a my ostatní?! To si opravdu máme myslet, že my jsme ti chudí, zajatci, slepí a zdeptaní, jak o nich píše prorok? Co se s posluchači stalo? Jak to, že nakonec „*vstali, vyhnali ho z města a vedli až na sráz hory, aby ho svrhli dolů?!*“ (v. 29). – Jak to, že z pozorných posluchačů se stali nebezpeční nepřátelé? Vlastně by nás to moc překvapovat nemělo. Boží slovo, Boží výzvy nás staví vždy před rozhodnutí. Buď Krista přijmeme anebo odmítneme. Neutrální odpověď není možná. A když řekneme Bohu ANO, pak od nás čeká poslušnost a oddanost.

4. Proroci to mají doma těžké!

Boží proroci to mají vždy těžké, nejen doma. Volají posluchače k Bohu. Oznamují lidem Boží lásku a zvou k pokání, k víře a k novému životu. Vyprávějí o Božích úmyslech s lidmi a vysvětlují, že nikdo není tak chudý, tak nemocný, tak opuštěný, tak zdeptaný, ukřivděný nebo provinilý, aby už Bůh neměl pro něho pomoc a naději, aby už nebyl možný nový začátek, aby se už nedalo nic dělat! – Vzácné Boží rady mohou lidé přijmout díky Božímu Synu Ježíši Kristu. Když Ho ovšem nepřijímají doma, najde si Pán Bůh pokorné, ochotné a potřebné jinde. Někdy se ptám, jestli se historie Nazareta neopakuje v bleděmodrém v Kristově církvi. Nejsou někdy kazatelé evangelia ve svých sborech takovými proroky ve své vlasti? Vždyť je už všichni znají, znají je zblízka, vidí do jejich soukromí, znají jejich slabiny...co mohou ještě lidem vykládat? Není to někdy náš problém, že si myslíme, že evangelium a jeho opakované výzvy se nás už netýkají? Uvěřil jsem, jsem pokřtěn, jsem členem sboru...to stačí. Nejsme někdy v pokušení Laodikeje, která si myslela, že má všechno a že už nic nepotřebuje? Je to tragédie, když si někdo myslí, že je bohatý, a přitom je chudý a nuzný! Křesťanský život je celoživotním zápasem a procesem růstu, zrání a proměny. Nestydíme se přiznat, že potřebujeme Boží milost, odpuštění a formování denně. Jen tak se můžeme dostat duchovně i lidsky dál. A to určitě chceme.

(20.3.2011 - B. Kaleta)